

BORRE LEESCLUB
GROEP 8 ★ JUNI

BORRE

EN DE ZARDOZIANEN, FASE 2

DOOR **JEROEN AALBERS**
MET ILLUSTRATIES VAN **STEFAN TIJS**

DJ WUBWUBWUB

Het is vrijdagmiddag. Borre, Radijs en Ovi staan op het schoolplein van basisschool De Appelflap op Elle te wachten.

Ovi kijkt op zijn horloge.

‘Al drie kwartier te laat,’ zegt hij.

‘De afgelopen twee weken is ze nog niet één keer op tijd geweest,’ zegt Radijs.

‘En wij maar wachten,’ zucht Ovi.

Het is bloedheet op het schoolplein. Boven de tegels trilt de lucht van de hitte.

‘Ik maak me een beetje zorgen om haar,’ zegt Borre.

De zon schijnt fel. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes.

‘Ze moet veel te hard werken op dat Otranto College.’

‘Maak je borst maar nat,’ zegt Radijs. ‘Over een paar maanden zitten wij ook op die middelbare school.’

‘Daarom moeten we van het leven genieten, zo lang het nog kan,’ zegt Ovi. ‘Kom, laten we zonder Elle naar het zwembad gaan.’

‘Maar wat als ze toch nog komt?’ vraagt Borre.

‘Dan is ze vast slim genoeg om te bedenken dat wij al naar het zwembad zijn,’ zegt Radijs. ‘Wie het laatst in het water ligt, trakteert op softijs!’

De rest van de middag nemen Borre, Radijs en Ovi verfrissende duik na verfrissende duik in het buitenzwembad. Ze zonnen languit op het gras en

eten ijsjes van de ijscoman.

En Elle? Die hebben ze niet meer gezien.

De volgende ochtend, als hij net zijn ontbijt binnen heeft, denkt Borre: laat ik eens bij Elle langsgaan.

Want dat ze gisteren zoveel lol gehad hebben zonder haar, zit hem toch niet helemaal lekker.

Borre zet zijn lege beker en bord op het aanrecht. Papa staat met een schroevendraaier in het binnenste van een uit elkaar gehaalde radio te roeren.

‘Is-ie kapot?’ vraagt Borre.

‘Als-ie het nog niet was, is-ie het nu wel,’ zegt papa, die helemaal geen verstand van elektronica heeft. ‘Er kwamen allemaal rare piepjes, bliepjes en gebrom uit.’

‘Weet je zeker dat het niet dat nieuwe nummer van DJ Wubwubwub was?’

Papa kijkt Borre vragend aan.

‘Dat is een nummer met ook allemaal rare piepjes, bliepjes en gebrom,’ legt Borre uit.

‘Maar het was op alle zenders tegelijk,’ zegt papa.

‘Het is een megahit, dus dat zou best kunnen.’

Papa kijkt beteuterd naar de kapotte radio.

‘Nou, succes ermee,’ zegt Borre. ‘Ik ben naar Elle.’

Een half uurtje later belt Borre aan bij de woonboot van Elle en haar ouders. *Ding dong!* Niemand doet open. Nog maar eens bellen. *Ding dong!* Zouden ze niet thuis zijn? *Ding dong!* Nee, die zijn niet thuis. Borre haalt zijn schouders op. Jammer, hoor, denkt hij. Maar als hij de loopplank af loopt, hoort hij achter zich met een kraak de deur opengaan en een zwakke stem zegt: ‘Borre?’ Borre draait zich om. Het is Elle. Ze ziet helemaal bleek. ‘Wat kom jij hier doen?’

‘Omdat je gisteren niet kwam opdagen,’ zegt Borre, ‘zijn we met zijn drieën gaan zwemmen.’

‘O ja, we hadden afgesproken,’ zegt Elle met een bibberstem.

‘Dat was ik helemaal vergeten. Maar ik kon toch niet, want ik moest nablijven. De hele klas moest nablijven.’

De hele school moest nablijven. Maar je bent toch zeker niet helemaal hierheen gekomen om me te vertellen hoe fijn jullie gezwommen hebben, terwijl ik vastzat op het Otranto College?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zegt Borre. ‘Ik kom vragen hoe het met je gaat.’

‘Kon beter,’ zegt Elle. ‘Ik ben afgepeigerd. Wil je wat drinken?’ Borre knikt.

‘Oké, kom maar binnen dan. Maar niet te lang, hoor. Ik moet nog drie repetities en vier schriftelijke overhoringen leren voor maandag.’

Ze lopen de woonkamer van de woonboot in. Het tapijt, de bank en de salontafel liggen bezaaid met schoolboeken, vellen met aantekeningen en gekopieerde papieren. Elle houdt in het keukentje met onvaste hand een glas onder de kraan.

‘Zijn je ouders er niet?’ vraagt Borre.

Elle schudt haar hoofd.

‘Die zijn twee maanden naar India,’ zegt ze, ‘bij een of andere sjamaan, om te mediteren.’

‘En jij past zolang op jezelf?’

‘Tuurlijk,’ zegt Elle en ze geeft Borre het glas water.

Ze laat zich op de bank tussen de boeken en papieren ploffen. Ze zucht.

‘Ik vind het wel jammer dat ik gisteren niet mee kon naar het zwembad, hoor,’ zegt ze. ‘En al die andere keren dat ik te laat was en niet op kwam dagen... Maar het lijkt wel alsof ze allemaal knettergek zijn geworden op het Otranto College. De laatste weken krijgen we zoveel repetities en overhoringen, ik ben alleen nog maar aan het leren. Het zijn ook nog eens heel moeilijke repetities en overhoringen. Als je sommige van de vragen ziet, breekt het angstzweet je uit! We zweten ons sowieso al een ongeluk in die benauwde klaslokalen. Zeker met dit bloedhete weer. De hele school lijkt wel een sauna! En dan laten ze ons ook nog eens iedere dag zomaar, zonder reden, nablijven!’ Elle wrijft in haar ogen, waaronder dikke, donkere wallen hangen. ‘Maar nu moet ik weer verder leren.’ Ze pakt een natuurkundeboek van de salontafel. ‘Meneer Volt geeft de moeilijkste repetities van alle leraren.’

‘Heb jij meneer Volt nog gevraagd wat hij nou met dat puuranium moest?’ vraagt Borre.

Elle schudt haar hoofd.

‘Ik kijk wel uit,’ zegt ze. ‘Ga jij nog wat leuks doen vandaag?’

‘Nee, nee, niks bijzonders,’ liegt Borre.

Hij gaat vanmiddag weer met Radijs en Ovi naar het buitenzwembad, maar hij wil Elle niet jaloers maken. Ze lopen naar de deur.

‘Leuk dat je even langskwam,’ zegt Elle.

‘Pas goed op jezelf,’ zegt Borre. ‘En hou je taai, hè!’

OOGSTEN

Als Borre weer thuis is en de keuken in loopt, staat papa tevreden met zijn armen over elkaar naar de radio te luisteren. ‘... de hittegolf zal de komende weken onverminderd aanhouden,’ klinkt het glashelder uit het speakertje van het apparaat. ‘Dit was het weerbericht.’

‘Hij doet het weer,’ zegt Borre een beetje verrast.

Papa knikt trots.

‘Heb je hem zelf gerepareerd?’

‘Ja,’ zegt papa.

Borre kijkt papa aan op een manier alsof hij er niets van gelooft.

‘Nou...,’ zegt papa, ‘ik ben er mee naar de buurman geweest. Die is uitvinder en heeft zodoende het juiste gereedschap voor dit soort klussen. Hij heeft me een beetje geholpen...’

Briejoep blupwup bliep pwiep briejoep! klinkt het dan plots luid en schel uit de radio. *Blupwup briejoep bliep pwiep blupwup bròòòòòòòòòò!*

‘Is dit nu die hit van DJ Wubwubwub?’ vraagt papa.

‘Ik ben bang van niet...,’ zegt Borre.

‘Is-ie dan alweer kapot?!’ roept papa uit. Hij trekt de stekker uit het stopcontact en pakt een schroevendraaier.

Ondertussen op het Otranto College *klop-klop-klopt* natuurkundeleraar meneer Volt op de deur van het kantoortje van de directeur.

‘Binnen!’

De natuurkundeleraar stapt het rokerige kamertje binnen. Achter zijn bureau, in sigarendampen gehuld, zit de directeur.

‘U hebt mij geroepen,’ zegt meneer Volt.

‘Klopt,’ zegt de directeur. Hij kauwt op zijn sigaar. Ik heb zojuist radiocontact gehad met de autoriteiten thuis. Ik heb ze gemeld dat fase 2 in werking gesteld is. Maar ze zijn niet tevreden met het tempo.’

‘Het tempo?’ vraagt meneer Volt.

‘Ze vinden dat we niet snel genoeg oogsten,’ gromt de directeur.

‘Maar we geven die kinderen al zoveel overhoringen en repetities. We laten ze nakomen zoveel we kunnen. Door de hittegolf oogsten we zelfs meer dan we gepland hadden.’

‘Toch vinden de autoriteiten thuis het nog niet genoeg,’ zegt de directeur. Hij drukt de peuk van zijn sigaar uit en steekt een nieuwe op. ‘Koning Zed beveelt ons sneller te oogsten. En je weet wat er gebeurt als er aan de bevelen van koning Zed geen gehoor gegeven wordt...’

Meneer Volt slikt.

‘Dan rollen er koppen,’ zegt hij. ‘Ik weet nog niet hoe, maar ik zal die kinderen nog harder laten zweten, meneer de directeur!’

Twee dagen later (het is maandagochtend) gaat op het Otranto College de eerste bel van de dag. De middelbare scholieren stromen het schoolgebouw binnen, de gangen door, de klaslokalen in.

Elle heeft het eerste uur Engels. Ze krijgen een schriftelijke overhoring over *Animal Farm*, een boek van George Orwell.

‘Wat is het hier warm en benauwd,’ puft ze als ze gaat zitten.

‘Nog warmer en benauwder dan het hier normaal al is. Ik stik zowat. Kan er geen raampje open?’

Een jongen met een zweetsnor probeert een van de bovenraampjes open te doen. Hij rukt aan de hendel. Nog eens en nog eens totdat hij helemaal rood aangelopen is.

‘Dat ding zit potdicht!’ roept hij uit.

‘Deze ook,’ zegt een meisje – met natte plekken onder haar armen – dat een benedenraam probeert open te zetten.

‘Ze zijn dichtgelast,’ zegt een jongen die verstand heeft van dat soort zaken.

‘Waar is dat goed voor?!’ vraagt Elle.

De jongen haalt zijn schouders op.

‘Moet je de verwarming eens voelen,’ zegt het meisje met

de natte plekken.

De jongen met de zweetsnor legt zijn hand op de radiator en trekt hem snel weg.

‘Au!’ roept hij. ‘Die is loeiheet! Dat ding staat op tien!’

Ze zijn allemaal nog geen minuut binnen of ze zijn al helemaal doorweekt van het zweet.

‘Kan dat krenge niet uit dan?!’ vraagt Elle en ze wijst naar de verwarming.

De jongen die er verstand van heeft kijkt naar de draaiknop van de radiator.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Deze zit ook vastgelast.’

‘Laat me raden,’ zegt Elle. ‘Het ventilatiesysteem is ook onder handen genomen met een lasapparaat.’ Ze staat op van haar tafeltje en loopt naar een van de roostertjes in de muur. Ze houdt haar hand ervoor. In plaats van dat er koude lucht uit komt, lijkt het wel alsof er lucht naar binnen gezogen wordt.

‘We worden gewoon vacuüm getrokken hier.’

De lerares Engels komt het klaslokaal binnen.

‘Poeh, wat is het warm hier,’ zegt ze en ze vervolgt: ‘Elle, ga jij eens snel op je plaats zitten!’

Uit haar tas haalt ze de gekopieerde blaadjes van de repetitie en begint die samen met lijntjespapier uit te delen.

‘De verwarming staat op tien en de ramen zijn dichtgelast,’ zegt Elle, als ze weer aan haar tafeltje zit. ‘Zo kunnen we toch geen repetitie maken?!’

‘Ik smelt ook zowat,’ zegt de lerares, ‘maar die repetitie moet gemaakt worden. De directeur heeft me opgedragen minstens één héél héél héél erg moeilijke repetitie per les te geven.

Anders word ik ontslagen...’

‘Maar mevrouw,’ zegt een meisje, als ze de eerste vraag ziet, ‘dit gaat helemaal niet over *Animal Farm*!’

‘Dat klopt,’ zegt de lerares. ‘De directeur vond de vragen van de vorige repetities nog te makkelijk. Ik wist niet goed hoe ik ze moeilijker moest maken, dus gaat deze repetitie over *Brave New World* van Aldous Huxley.’

‘Maar dat boek moeten we pas volgende week gelezen hebben!’ roept een jongen.

‘Ik ben er nog niet eens in begonnen!’ roept een meisje.

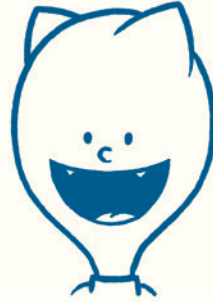
‘We weten helemaal niet waar dat boek over gaat!’ roept de klas.

‘Daarom zijn de vragen nu ook zo moeilijk,’ zegt de lerares Engels. ‘Precies zoals de directeur het wil. Nu stil en aan het werk, anders krijgen jullie allemaal een nul!’

Elle had toch al geen tijd om *Animal Farm* te lezen, dus voor haar maakt het weinig uit, maar bij de anderen spuit het angstzweet uit hun poriën. Als je te veel onvoldoendes haalt, blijf je zitten en moet je nog een jaar langer op het Otranto College blijven. Dat wil niemand!

Dan begint het speakertje dat rechts boven het bord hangt, te ruisen.

‘Hier volgt een huishoudelijke mededeling,’ kraakt een schorre bromstem. Het is de directeur zelf. Alle ramen in het gebouw zijn dichtgelast. Dit is voor jullie eigen veiligheid, want zo kunnen jullie niet per ongeluk uit het raam vallen en op het schoolplein te pletter slaan. Ook de draaiknoppen van alle verwarmingsplaten zijn vast gelast. Dit omdat sommige kinderen er niet met hun tengels van af kunnen blijven. Om ervoor te zorgen dat jullie het in de winter niet koud krijgen, zijn deze warmteregelaars op de hoogste stand vastgezet.

Verder lezen?

**Bestel het boek in de webwinkel
of word lid van de Borre Leesclub
om de boeken met korting
te ontvangen.**